

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: **Ing. V. S.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Bc. Jakubem Langerem
sídlem Škroupova 638/2, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Magistrát města Plzně**
sídlem Škroupova 5, 306 32 Plzeň

za účasti osob
zúčastněných na řízení: **1) IRHOS Partner spol. s r.o., IČO 27992454**
sídlem Souběžná I 428/26, 158 00 Praha 5
2) M. S.
bytem X
3) CETIN a.s., IČO 04084063
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9 - Libeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2023, č. j. MMP/218956/23,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Dne 13. 7. 2022 podala osoba zúčastněná na řízení ad 1) (dále jen „stavebník“) Úřadu městského obvodu Plzeň 8 – Černice (dále jen „stavební úřad“) žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení na stavbu „Rodinné řadové domy C1, C2, C3, Plzeň Č., ul. X“ na pozemcích parc. č. Xa, Xb, Xc, Xd, Xe, Xf, Xg a Xh v k. ú. X (dále jen „stavba“ nebo „záměr“).
2. Stavební úřad vydal po provedeném řízení dne 23. 1. 2023 rozhodnutí č. j. UMO8/2241/22 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým na základě § 94p odst. 1 stavebního zákona schválil předmětný stavební záměr a stanovil podmínky pro umístění, provedení a užívání stavby.
3. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 10. 2023, č. j. MMP/218956/23 (dále jen „napadené rozhodnutí“), prvoinstanční rozhodnutí z části změnil jednak tak, že ze čtvrtého odstavce výroku č. I vypustil část věty „a byla projednána výjimkou (viz Rozhodnutí č.j. UMO8/1701/22, sp.zn. SZ UMO8/1549/22 ze dne 22.9.2022)“ a doplnil, že „Minimální vzdálenost podzemní části rodinného domu C3 je 0,785 m od hranice s pozemkem parc.č. Xi k.ú. Č. a 6,2 m od rozestavěného rodinného domu D1 na pozemku parc.č. Xj k.ú. X“, a jednak tak, že do výroku č. III doplnil 5. podmínku „5. Vlastník stavby je povinen před započatím užívání stavby doložit protokol Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje z měření, že hluchnost způsobená provozem stacionárních zdrojů (rekuperačních jednotek) v nejexponovanějších chráněných venkovních prostorech sousedních staveb nepřekračuje hygienické limity hluku s korekcí na druh chráněného prostoru a denní/noční dobu.“, přičemž ve zbytku prvoinstanční rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl.
4. Žalobce vlastní rodinný dům čp. Xk na pozemku parc. č. Xl spolu s tímto pozemkem a zahradou parc. č. Xm, to vše v k. ú. X, která sousedí s pozemky parc. č. Xb a Xa, na nichž je z části umístěn záměr.

II.

Žaloba

5. Žalobce se svou žalobou ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. domáhal zrušení napadeného i prvoinstančního rozhodnutí.
6. Žalobce namítl, že vsakovací systém zvolený projektovou dokumentací záměru je v rozporu s veřejnoprávními předpisy. Dále se žalobce dovolával použití normy ČSN 75 9010 (dále jen „Norma“), konkrétních ustanovení vyhlášky č. 268/2009, o technických požadavcích na stavby (dále jen „vyhláška č. 268“), vyhlášky č. 501/2006, o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501“) a zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále jen „vodní zákon“). Žalobce nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že nebyl oprávněn v rámci svých námitek poukazovat i na nesoulad projektové dokumentace s veřejným zájmem, protože tento nesoulad byly správní orgány povinny zkoumat z úřední povinnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

7. Žalobce namítl, že žalovaný nesprávně uplatnil koncentrační zásadu na důkaz předložený žalobcem v odvolacím řízení - odborné vyjádření znalce Ing. P. F. (dále jen „OV“). Žalobce navrhl provést jako důkaz znalecký posudek Ing. F. ze dne č. 072818/2023 (dále jen „ZP“). Dále žalobce namítl, že správní orgány vycházely z chybných údajů při stanovování odstupových vzdáleností.

III.

Dvě vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
9. Žalovaný zrekapituloval předmět a průběh správního řízení, důvody napadeného rozhodnutí včetně vypořádání žalobcových námitek. Žalovaný nesouhlasil s provedením ZP jako důkazu, neboť je v rozporu se zvoleným způsobem likvidace dešťových vod.

IV.

Dvě vyjádření stavebníka k žalobě

10. Stavebník navrhl, aby soud žalobu zamítl.
11. Podle stavebníka projektová dokumentace jednoznačně prokazuje, že dešťové vody nemohou v žádném případě odtékat na pozemek žalobce, protože to technicky není možné, a to ani při extrémních přívalových srážkách. Žalobní body jsou podle stavebníka nekonkrétní, obecné, bez specifikace přímého dotčení žalobcových práv. Stavebník se podrobně vyjádřil k ZP, kdy akcentoval, že znalec vycházel z údajů, které neodpovídají projektové dokumentaci.

V.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení 2)

12. Osoba zúčastněná na řízení 2), která je manželkou žalobce, navrhovala žalobě vyhovět.
13. Osoba zúčastněná na řízení 2) zdůraznila, že cílem žaloby je zabránit výstavbě s takovým řešením likvidace dešťových vod, které povede k nadměrnému pronikání dešťové vody na jejich pozemek a odkázala na odborný posudek znalce. Působení dešťové vody v rozporu se schváleným záměrem na výstavbu objektů C1-C3 podle osoby zúčastněné na řízení 2) dokumentují časové fotografie po vybudování opěrné zídky podél jejich pozemku z listopadu 2023. Prvoinstanční a napadené rozhodnutí vykazuje rozpor, protože každý správní orgán rozhodoval podle jiné dokumentace. Řešení potřeby vody (spláskové odpadní vody) a bilance užitkové dešťové vody včetně příslušného výpočtu bylo podle osoby zúčastněné na řízení 2) chybné.

VI.

Posouzení žaloby

14. Vzhledem k tomu, že oba účastníci s tímto postupem vyjádřili výslovný souhlas (žalobce v podání ze dne 5. 1. 2024 a žalovaný v podání ze dne 16. 1. 2024), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
15. Ze správního spisu soud zjistil následující průběh správního řízení, v rozsahu relevantním pro posouzení důvodnosti žaloby.

16. Zahájení společného řízení bylo žalobci oznámeno stavebním úřadem písemností ze dne 21. 7. 2022, č. j. UMO8/1296/22. Z oznámení bylo zřejmé, že stavba zahrnuje tři řadové rodinné domy s max. výškou 7,9 m s dvěma nadzemními podlažními a jedním podzemním podlažím a že dešťové vody budou likvidovány na vlastním pozemku. V oznámení byl žalobce poučen o tom, že může uplatnit do 15 dnů námitky proti záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů, ale jen tehdy, pokud jimi může být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě. Dále byl poučen o tom, že jiné jeho námitky nejsou přípustné – nebude k nim přihlíženo.
17. Žalobce ve včasných námitkách uvedl, že záměr nedodržuje minimální odstupovou vzdálenost od sousedního pozemku ke stavbě domů D1-D2, která má být 3,5 m, kdy podzemní podlaží je od hranice sousedního pozemku vzdáleno jen 0,785 m (námitka č. 2), že záměr likviduje dešťové vody vsakovacím (infiltračním) systémem, který nesplňuje min. odstupovou vzdálenost 5 m stanovenou Normou (námitka č. 3), že se dešťové vody nebudou vsakovat na pozemku záměru, nýbrž budou spádově odvedeny na komunikaci Ke Kačí louži (námitka č. 5), že dešťové vody budou drenážní trubkou odtékat z akumulací nádrže na jeho pozemek, protože je nádrž umístěna výše než jeho pozemek, tudíž dešťové vody nebudou likvidovány na pozemku záměru (námitka č. 7) a že nebyly vyřešeny situace dlouhodobých extrémních srážek, které povedou k přetečení srážkových vod na terén a okolní pozemky (námitka č. 8).
18. Výrokem I prvoinstančního rozhodnutí a shodně i podmínkou č. 8 jeho výroku II byl stavebník zavázán provést stavbu takto: Dešťové vody ze střech a teras ve 2. NP budou svedeny do podzemní akumulací nádrže o objemu 20 m³ a přes šachtu s AT stanicí, která bude čerpat užitkovou vodu pro splachování záchodů a zalévání zeleně (při nedostatku vody bude akumulací nádrž doplňována pitnou vodou). Při přívalové srážce a naplnění akumulací nádrže bude voda svedena přepadem do podzemního retenčně infiltračního systému (umístěného pod přístupovým chodníkem), tvořeného štěrkovým blokem o objemu 80 m³ (100 m² x 0,8 m), odkud se postupně vsákne do terénu. Dešťové vody ze zpevněné plochy vjezdu do 1.PP budou žlábkem svedeny do čerpací jímky, ze které bude voda čerpána do blízké revizní šachty dešťové kanalizace a odtud odtékat do hlavní akumulací nádrže. Dešťové vody z přístupového chodníku budou částečně svedeny na parkovací plochy ze zatravnovací dlažby a částečně do zeleně, odkud se přirozeně vsáknou do terénu. Na hranici se sousedními pozemky bude provedena opěrná zeď z betonových tvárnic (nižší než 1 m), u jejíž paty bude položena drenážní trubka zaústěná do akumulací nádrže. Podmínkou č. 21 výroku II prvoinstančního rozhodnutí bylo stavebníkovi uloženo: Drenážní trubka podél oplocení nebude propojena na pozemky mimo pozemky určené ke stavbě rodinných domů C1-C3. Dále byl výrokem I prvoinstančního rozhodnutí stavebník zavázán umístit přízemí domu C2 od hranice s pozemkem parc. č. Xm (pozemek žalobce) nejméně ve vzdálenosti 5,885 m a dům C2 od domu na pozemku parc. č. Xl (dům žalobce) nejméně ve vzdálenosti 17,9 m, kdy rozhodné jsou vzdálenosti mezi vnějšími povrchy stěn v 1.NP.
19. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí uvedl stavební úřad následující. Stavební úřad zjistil soulad záměru podle § 94o odst. 1 stavebního zákona s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, s požadavky na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, a s požadavky zvláštních právních předpisů a se závaznými

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo stavebního zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů. K odstupovým vzdálenostem navržených domů podle § 25 odst. 1, 2 a 4 vyhlášky č. 501 stavební úřad uvedl, že splňují požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí hygienické, požární ochrany, požadavky na denní osvětlení a oslunění, na zachování kvality prostředí, minimální vzdálenost domu C2 a domu žalobce mezi vnějšími povrchy stěn v 1.NP je 17,9 m (viz str. 8 až 10 prvoinstančního rozhodnutí). Stavební úřad zjistil a odůvodnil splnění podmínek dle § 94o odst. 2 stavebního zákona (viz str. 10 prvoinstančního rozhodnutí). Závěr o kladném ověření účinků budoucího užívání stavby ve smyslu § 94o odst. 3 stavebního zákona odůvodnil stavební úřad mj. tím, že likvidace dešťových vod na vlastním pozemku bude řešena svedením dešťových vod do akumulací nádrže o objemu 20 m³, ze které bude dešťová voda čerpána pro splachování záchodů a zalévání zahrady v navržených řadových domech C1-C3. Podrobně, včetně výpočtu, je likvidace srážkových vod popsána v projektové dokumentaci (v díle D.1.4 zdravotní technika). Toto řešení likvidace dešťových vod, při budoucím užívání stavby, garantuje nepronikání dešťových vod ze střech a teras rodinných domů na sousední pozemky a zároveň řeší i úsporu pitné vody (viz str. 11 prvoinstančního rozhodnutí).

20. Námitky žalobce vypořádal stavební úřad následovně.
21. Námitku č. 2 týkající nedodržení minimální vzdálenosti podzemní části stavebního záměru od pozemku parc. č. Xi stavební úřad odmítl s odkazem na § 94n odst. 3 stavebního zákona, tedy proto, že žalobce nebyl oprávněn uplatňovat námitky, jimiž nemohlo být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě. V konkrétním případě je žalobce účastníkem společného řízení na základě § 94k písm. e) stavebního zákona, neboť mu náleží spoluvlastnické právo k pozemku parc. č. Xm a stavbě na pozemku parc. č. Xl, kdy první z pozemků má společnou hranici se záměrem. Rodinný dům žalobce a záměr domu C2 dělí vzdálenost 17,9 m, kdy na společné hranici jsou osázeny stromy a keře, které tvoří rovněž přirozenou bariéru, přičemž dům žalobce má přístup z jiné ulice. Proto se tvrzené nedodržení minimální vzdálenosti podzemní části navrhovaného stavebního záměru od pozemku parc. č. Xi nemohou týkat výkonu věcných práv žalobce. Žalobce přitom konkrétně netvrdil, jak by se jím tvrzená vada záměru měla jeho věcných práv negativně přímo dotknout, přičemž všechna závazná stanoviska a vyjádření dotčených orgánů, chránících veřejný zájem, byla kladná (viz str. 14, 15, 21 a 22 prvoinstančního rozhodnutí). Stavební úřad přesto námitku žalobce posoudil a uvedl, že pro odstup domu C3 od hranice pozemku parc. č. Xi byla udělena výjimka z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501 pravomocným rozhodnutím odboru výstavby, dopravy a životního prostředí ze dne 22. 9. 2022, č. j. UMO8/1701/22 (dále jen „Rozhodnutí o výjimce“; viz str. 24 a 25 prvoinstančního rozhodnutí).
22. Námitky žalobce týkající se likvidace dešťových vod měl stavební úřad za nedůvodné a své posouzení podrobně odůvodnil na str. 25 až 29 prvoinstančního rozhodnutí takto: Stavební úřad zopakoval, že podle projektové dokumentace budou dešťové vody ze střech a teras ve 2.NP zlikvidovány odvodem do akumulací nádrže o objemu 20 m³ umístěné v rohu severovýchodní části pozemku parc. č. Xa v podzemní části domu C3 (dále jen „Nádrž“), z níž budou automatickou tlakovou stanicí (dále jen „AT stanice“) čerpány pro zalévání zeleně (zatravněných ploch) a splachování záchodů. Stavební úřad dodal, že při přivalové srážce a naplnění akumulací nádrže bude voda svedena přepadem do podzemního retenčně infiltračního šterkového plošného bloku o velikosti 100 m² (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

„Retenční blok“), ze kterého se dešťová voda postupně vsákne do terénu, přičemž tento způsob likvidace dešťových vod odpovídá doporučením inženýrskogeologického průzkumu firmy Geosan, s.r.o. Stavební úřad akcentoval, že do Retenčního bloku se bude srážková voda dostávat pouze výjimečně, neboť zpravidla se bude muset voda do Nádrže doplňovat, jelikož z ní budou splachovat záchody domů C1-C3. Přitom Retenční blok je umístěn před domy C1-C3, mezi záměrem a komunikací Ke Kačí louži, ve východní části pozemků parc. č. Xa, Xb a Xc, nikoli na hranici s pozemkem žalobce – Retenční blok je od nemovitostí žalobce oddělen celou širší stavbou dotčených pozemků a samotným záměrem (Retenční blok je od domu žalobce vzdálen více než cca 35 m). Stavební úřad odkázal na projektovou dokumentaci, konkrétně Technickou zprávu - D.1.4. a Zdravotní technika, kde autorizovaný technik přezkoumatelným výpočtem odhadl roční objem zachycených srážek 308 m³ a roční objem vody na splachování záchodů a zalévání zahrady 312 m³, tedy bilanci vyhodnotil jako vyrovnanou, kdy běžné nedostatky budou vyrovnávány vodou z vodovodu do Nádrže a extrémní přebytky budou vyřešeny odvodem do Retenčního bloku. Stavební úřad vyhodnotil, že ve srážkově standardních obdobích bude dešťové vody mírný nedostatek a voda do Nádrže bude muset být doplňována z veřejného vodovodu. Stavební úřad odkázal na projektovou dokumentaci, i pokud jde o řešení dešťové kanalizace: *voda ze střech bude odváděna dešťovými odpady na fasádách a lapači dvěma svodnými potrubími do Nádrže, voda z vjezdu do parkovacích stání v 1.PP bude svedena do žlábků a z něj do čerpací jímky, z níž bude čerpadlem přečerpána do revizní šachty dešťové kanalizace, z níž též oteče do Nádrže. Pro zlikvidování srážkové vody vsakem v Retenčním bloku je podle výpočtu při jeho ploše 100 m² výška šterkové vrstvy 0,8 m dostatečná, kdy koeficient bezpečnosti čtyřnásobně převyšuje Normou stanovenou hodnotu. Stavební úřad posoudil tento výpočet a učinil závěr, že návrh kapacity Retenčního bloku, vysypaného šterkem, je jakožto čtyřnásobně naddimenzovaný dostatečný a bezpečný. Námitku likvidace dešťových vod u objektů rodinných řadových domů E1-E3 stavební úřad jako bezpředmětnou odmítl, protože v těchto objektech byla likvidace dešťových vod vyřešena systémem vsakovacích jímek, tedy jinak než v případě záměru. Způsob likvidace dešťových vod zvolený u záměru byl již použit u sousedních objektů rodinných řadových domů D1-D2 a ověřen vsakovací zkouškou v místě retenčně infiltračního šterkového bloku plošného typu (která navíc nezohledňovala skutečnost, že šterkovému bloku předchází akumulací nádrž) se závěrem, že dešťová voda, která by se výjimečně dostala do podzemního plošného šterkového bloku, nemůže v žádném případě při svém vsaku ohrožovat sousední pozemky a stavby. Stavební úřad shrnul, že hrozba vniku dešťových vod ze střech a teras domů C1-C3 na pozemek žalobce je vzhledem ke zvolenému řešení naprosto nereálná, kdy akcentoval velikost Nádrže, velikost Retenčního bloku a jejich umístění na pozemku, který vůbec nesousedí s pozemkem žalobce. Stavební úřad dodal ve vztahu k dešťovým vodám ze zelených ploch záměru, že pro zamezení jejich stékání a prosakování na níže umístěný sousední pozemek žalobce bude podél celé hranice pozemků vybudována opěrná zeď do výšky 100 cm, ke které bude zarovnan terén a u jejíž paty bude položena drenážní trubka D 110 mm zaústěná do Nádrže, ale zdůraznil, že tato opěrná zeď nevyžaduje z hlediska stavebního zákona žádný veřejnoprávní titul. K námitce žalobce ve vztahu k nepoměru výměry části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře pozemku podle § 20 odst. 5 a § 21 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 501 stavební úřad uvedl, že tato ustanovení se v konkrétním případě nepoužijí, neboť srážkové vody ze střech a teras ve 2. NP všech objektů budou odváděny do Nádrže a následně používány pro zalévání a splachování záchodů, proto se koeficient vsaku dle vyhlášky neuplatní. Stavební*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

úřad připojil výpočet osvědčující, že záměr i tak požadovaný poměr části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře splňuje.

23. V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí (podání žalobce ze dne 20. 2. 2023 a 27. 2. 2023) namítl žalobce, že odstup stavby C2 od jeho pozemku parc. č. Xm bude v rozporu s § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501 výrazně méně než 5,885 m, že stavební úřad neověřil účinky budoucího užívání stavby a že stavební úřad řádně nevypořádal jeho námítky.
24. Dne 3. 5. 2023 doručil žalobce žalovanému OV a označil ho jako doplnění odvolání. V podání ze dne 5. 5. 2023 žalobce uvedl, že navrhuje v odvolacím řízení provést OV jako důkaz, který získal až po podání odvolání a který prokazuje nezákonnost zvoleného způsobu likvidace dešťových vod a vady projektové dokumentace záměru.
25. Žalovaný jako klíčový důvod napadeného rozhodnutí zdůraznil (nad rámec odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí) především srovnání současného a budoucího stavu: Stávající nezastavěné pozemky absorbují veškerou dešťovou vodu, která se vsákne a má možnost po spádu prosakovat na pozemek žalobce (současný stav). Nově dojde vůči sousedům ke zlepšení situace, neboť se pozemky zastaví předmětnými rodinnými domy, dešťová voda ze zastavěné plochy nebude likvidována pouhým zásakem, nýbrž bude odváděna do Nádrže, příp. Retenčního bloku umístěného na opačné straně stavbou dotčených pozemků, než kde s nimi má pozemek žalobce společnou hranici. Žalovaný shrnul, že navrhovaný způsob likvidace dešťových vod vůbec není (vzhledem k zadržování a využívání – nikoli zasakování - dešťové vody v Nádrži, vzhledem k dostatečné velikosti Nádrže a Retenčního bloku, vzhledem k jejich vzdálenému umístění na opačném konci pozemku, než kde hraničí s pozemkem žalobce, vzhledem k inženýrskogeologickému průzkumu základových poměrů a geologickému průzkumu pro vsakování srážkových vod včetně vsakovacích zkoušek z roku 2016 a 2019) způsobit zasáhnout do práv žalobce. Žalovaný měl důkazní návrh na OV za opožděný podle § 82 odst. 4 správního řádu, ale posoudil ho vzhledem k zásadě materiální pravdy a vyhodnotil, že vychází z odlišného řešení likvidace dešťových vod, než který zvolila projektová dokumentace záměru, vsakovací zkoušky řešily odlišný způsob likvidace dešťových vod, že bylo OV z části nepřezkoumatelné a vycházelo z nezávazné Normy. Žalovaný akcentoval, že dešťová voda z celého objektu nebude likvidována zásakem, ale bude zadržována a následně sekundárně využívána (viz str. 6, 7, 11 až 13, 36 a 37 napadeného rozhodnutí). Změny prvoinstančního rozhodnutí odůvodnil žalovaný jednak tím, že pro záměr byla ze strany všech dotčených orgánů chránících veřejný zájem podle zvláštních právních předpisů vydána souhlasná závazná stanoviska, která byla v rámci přezkumného řízení jejich nadřízenými dotčenými orgány potvrzena s výjimkou souhlasného závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje se sídlem v Plzni ze dne 22. 3. 2022, č. j. KHSPL 04370/21/2022, kde Ministerstvo zdravotnictví požadovalo doplnění podmínky k užívání stavby (převzaté do výroku napadeného rozhodnutí), a jednak tím, že nadřízený správní orgán rozhodnutím ze dne 8. 3. 2023 pravomocně zrušil pravomocné Rozhodnutí o výjimce, protože nemělo být vůbec vydáno, jelikož minimální vzdálenost podzemní části jakékoliv stavby od společné hranice sousedního pozemku či od nadzemní části sousední stavby není právem regulována (viz str. 10, 11, 20 a 21 napadeného rozhodnutí).
26. Žalovaný dodal nad rámec odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí následující. Zvolený způsob likvidace dešťových vod byl odsouhlasen na základě předložené projektové dokumentace odborem životního prostředí Magistrátu města Plzně dne 17. 3. 2022 pod č. j. MMP/066817/22, a VODÁRNOU PLZEŇ a.s. dne 19. 4. 2022 pod sp. zn.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

MMP/061261/22 (viz str. 13 napadeného rozhodnutí). Norma není pro posouzení věci relevantní, protože na ni žádný právní předpis ve vztahu ke vsakovacím zařízením na odvod srážkových vod bez napojení na kanalizaci neodkazuje (viz str. 13, 14, 38 a 39 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se ztotožnil se stavebním úřadem, že námitky žalobce mýjely rozsah přípustných námitek, a jejich vypořádání stavebním úřadem nad rámec zákonné úpravy aproboval (viz str. 15, 16, 34 a 35 napadeného rozhodnutí).

27. Podstatu odvolacích námitek vztahujících se k Rozhodnutí o výjimce měl žalovaný na str. 20 a 21 napadeného rozhodnutí za bezpředmětnou, protože Rozhodnutí o výjimce bylo pravomocně zrušeno a řízení o výjimce zastaveno. K namítanému odstupu žalovaný uvedl na str. 24 až 26 napadeného rozhodnutí, že v souladu s § 25 odst. 2, 8 vyhlášky č. 501 a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2016, č. j. 1 As 63/2016-45, byla pro odstup rozhodující hranice pláště (obvodové stěny) stavby, kdy zpevněné plochy teras nemají žádné obvodové stěny a minimální odstupy stanovené vyhláškou tak byly dodrženy. Odvolací námitky týkající se účinků budoucího užívání stavby měl žalovaný podle str. 32 napadeného rozhodnutí za nedůvodné, kdy odkázal na str. 10 a 11 prvoinstančního rozhodnutí.
28. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých skutkových či právních důvodů je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
29. Žaloba byla nedůvodná.
30. Z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56).
31. Soud vyšel při posouzení důvodnosti žalob z následující právní úpravy a judikatury.
32. § 94o odst. 1 stavebního zákona stanoví, že stavební úřad ve společném územním a stavebním řízení posuzuje, zda je stavební záměr v souladu s požadavky (a) tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, (b) na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, (c) zvláštních právních předpisů a se závaznými stanovisky, popřípadě s rozhodnutími dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů nebo tohoto zákona, popřípadě s výsledkem řešení rozporů.
33. Podle § 94a odst. 2 stavebního zákona platí, že stavební úřad dále ověří zejména, zda (a) dokumentace je úplná, přehledná, a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, (b) je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě

jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem.

34. Odst. 3 § 94o stavebního zákona pak stanoví, že stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby.
35. § 94k písm. e) stavebního zákona stanoví, že účastníkem společného územního a stavebního řízení je osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno.
36. § 94n odst. 3 věta první, čtvrtá a pátá stavebního zákona stanoví, že osoba, která je účastníkem řízení podle § 94k písm. e), může uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud jimi může být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě. K námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřihlíží. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek.
37. Podle § 94n odst. 4 stavebního zákona posoudí stavební úřad námitky na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. O námitce občanskoprávní povahy si stavební úřad učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv. O podmínkách pro uplatňování námitek musí být účastníci řízení poučeni v oznámení o zahájení řízení.
38. Rozsah přezkumu žalovaného ve vztahu k prvoinstančnímu rozhodnutí na základě odvolání žalobců je vymezen v § 89 odst. 2 správního řádu tak, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem. Vzhledem k § 68 odst. 3 správního řádu musí rozhodnutí odvolacího orgánu obsahovat důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se odvolací správní orgán řídil při vydání rozhodnutí, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s odvolacími námitkami.
39. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
40. § 50 odst. 3 věta první a odst. 4 správního řádu stanoví, že správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.
41. Žalobce je oprávněn prostřednictvím správní žaloby hájit pouze *svá* procesní a hmotná práva. Soudní řád správní je obrannou, nikoliv kontrolní normou, a slouží tudíž k tomu,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

aby žalobce či navrhovatel mohl chránit proti zásahům orgánů veřejné moci svou vlastní, nikoliv cizí, právní sféru. Podat tzv. žalobu ve veřejném zájmu (*actio popularis*) ve prospěch jiných osob umožňuje soudní řád správní pouze zákonem stanoveným subjektům, konkrétně nejvyššímu státnímu zástupci a veřejnému ochránci práv, příp. za stanovených podmínek ekologickým spolkům apod. Správní soudnictví je podle § 2 s. ř. s. v zásadě povoláno k ochraně veřejných subjektivních práv, nikoli k ochraně veřejného zájmu ani práva objektivního. Správní soudnictví nemůže ani mimo zákonem stanovená pravidla volně nahrazovat činnost správních orgánů, přičemž opačný závěr by hrubě narušil dělbu moci jako základní princip demokratického právního státu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, bod 18 a tam citovaná judikatura, a rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS, bod 80). Správní soud je povinen v mezích konkrétní žalobní námítky, byť nebyla uplatněna řádně a včas ve správním řízení, za podmínky, že jejím předmětem je záležitost veřejného zájmu a současně se týká možného přímého dotčení vlastnického práva nebo jiného věcného práva žalobce, věcně posoudit správnost sporovaných závěrů správních orgánů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2024, č. j. 6 As 232/2022-23, body 17, 16, 21 až 24).

42. Soused je účastníkem řízení pouze v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, a to vzhledem k velikosti stavebního pozemku a umístění stavby na něm, odstupovým vzdálenostem, rozměrům stavby, účelu jejího užívání atd. Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi. Těmi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům. Podmínkou účastenství přitom není, aby bylo námitkám vyhověno, ale postačuje pouhá možnost dotčení práva. Stavební úřady jsou povinny zkoumat, zda jsou tvrzeny skutečnosti, jež zakládají účastenství dané osoby v řízení, a shledají-li, že tomu tak je, musí věcně tyto námitky projednat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68, ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013 25, publ. pod č. 2932/2013 Sb. NSS, nebo ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 As 397/2019-103, bod 26; tyto závěry jsou vzhledem k obdobné právní regulaci použitelné i na společné povolení).
43. Pokud soused vznese občanskoprávní námitku opírající se o tvrzené negativní vlivy stavebního záměru v podobě imisí regulovaných § 1013 občanského zákoníku, musí ji stavební úřad vypořádat postupem, kdy ji nejprve posoudí z hlediska veřejného práva (na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem). Neshledá-li stavební úřad rozpor s veřejným právem, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávní námítky úsudek sám podle občanského práva, zejména posoudí, zda stavebník nehodlá přivádět imise přímo na pozemek jiného vlastníka, nebo zda nehrozí, že imise budou na pozemek jiného vlastníka vnikat samovolně v míře nepřiměřené místním poměrům, přičemž budou podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, č. 4076/2020 Sb. NSS, body 34 a 35).
44. Soud se musí zabývat otázkou aktivní legitimace k podání příslušných námitek, a tedy i žaloby proti správnímu rozhodnutí, neboť až v případě kladného posouzení žalobních

bodů směřujících k vyjasnění otázky aktivní legitimace je na místě řešit námitky věcné. Pokud správní orgány účastníka v odůvodnění svých rozhodnutí upozorňovaly na to, že nijak netvrdí, jak má být stavebním záměrem přímo dotčen na svých právech, nezakládá fakt, že se nadbytečně zabývaly námitkami účastníka po věcné stránce, povinnost správního soudu se nepřipustnými námitkami též věcně zabývat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2020, č. j. 2 As 333/2018-32, body 17 a 18).

45. Soud shrnuje, že správní orgány byly povinny přihlížet jen k těm námitkám žalobce, které (vedle ostatních podmínek) splňovaly dvě kumulativní podmínky: (1) námitka směřovala proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů a (2) namítanými skutečnostmi mohlo být přímo negativně dotčeno vlastnické nebo jiné věcné právo žalobce. Pokud takto vznikla správním orgánům povinnost k námitce přihlížet, měly ji posoudit na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahovala rozsah jejich působnosti. Šlo-li o námitku občanskoprávní povahy (imise), po posouzení námitky z hlediska veřejného práva měly správní orgány přistoupit k hodnocení námitky podle občanského práva, zejména zda v důsledku záměru nehrozí, že budou na pozemek souseda vnikat imise v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně tak omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku. Správní orgány učiní zadost své povinnosti zjistit skutkový stav v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí, pokud o zjištěném skutkovém stavu nevznikly důvodné pochybnosti. Žaloba nemůže být důvodná v rozsahu, jímž žalobce brojí proti zásahům správních orgánů, které se negativně nedotýkaly jeho vlastní právní sféry. Pokud se soud ztotožní se závěrem správních orgánů, že žalobce nebyl aktivně legitimován k podání námitek pro absenci přímého zásahu do jeho věcného práva, nemusí vypořádávat věcně jeho žalobní námitky bez ohledu na to, že se správní orgány jeho námitkami ve správním řízení věcně (nadbytečně) zabývaly. Soud smí při posuzování důvodnosti žalobních námitek vycházet jen ze skutkového a právního stavu, který byl v době vydání napadeného rozhodnutí.
46. Poté, co soud vymezil východiska svého přezkumu napadeného rozhodnutí, posoudil podle nich žalobní námitky vznesené žalobcem. Žalobní body se v žalobě prolínaly, a proto zvolil soud pro dosažení maximální efektivity a přesvědčivosti postup, kdy v odůvodnění tohoto rozsudku vypořádal klíčové žalobní námitky, bez ohledu na to, do jakých pasáží žaloby byly žalobcem chronologicky zařazeny, příp. ve vztahu k námitce souhlasně odkázal na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného, příp. prvoinstančního rozhodnutí (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, či ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2021, č. j. 1 Afs 163/2021-52, bod 31). Vypořádáním základu žalobní argumentace odpovídal soud i na námitky dílčí.

Obecné žalobní námitky

47. Nároky na obsahové vymezení žalobních bodů se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku z 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/1996 Sb. NSS, kde popsal, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem konkrétní je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Ke skutkovým tvrzením blíže vysvětlil, že nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen pro vymezení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Rozšířený senát k tomu uvedl, že žalobce je též povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2023, č. j. 1 As 272/2022–64, bod 18).

48. Žalobce namítl v prvním odstavci odst. II a v prvním odstavci bodu 1 odst. II žaloby, že se žalovaný dostatečně nezabýval jeho námitkami, připomínkami a důkazy a že žalovaný věc (námitky) nesprávně právně posoudil. Žalobce zde neuvedl, jakou konkrétní jeho námitku, jakou konkrétní jeho připomínku, jaký konkrétní jeho důkaz žalovaný pominul, co konkrétně a proč žalovaný nesprávně právně posoudil. Nebylo na soudu, aby vyhledával ve správním spisu, jaké námitky, připomínky a důkazy žalovaný dostatečně nevypořádal. Tento okruh obecných žalobních tvrzení tedy nemohl soud vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
49. V dalším okruhu žalobních námitek v druhém odstavci bodu 1 odst. II žaloby žalobce nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že žalobce nebyl oprávněn v rámci svých námitek poukazovat i na nesoulad projektové dokumentace s veřejným zájmem, protože tento nesoulad byly správní orgány povinny zkoumat z úřední povinnosti. Žalobce poukázal na to, že podle správních orgánů se většina jeho námitek netýkala výhradně subjektivních práv žalobce, přestože byl stavební úřad podle § 94n odst. 4 stavebního zákona povinen posoudit námitky nejen s ohledem na jejich soukromoprávní povahu (tj. např. námitky týkající se budoucích imisí), ale taktéž na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem.
50. Tento žalobní bod nemohl být důvodný, protože žalobce ho nijak konkrétními skutkovými nebo právními tvrzeními nepropojil s jakýmkoli konkrétním právním závěrem správních orgánů, kterým by odůvodnily výroky svých rozhodnutí. Žalobce neuvedl, jakou *konkrétní* námitku měl ve správním řízení uplatnit, k níž správní orgány nepřihlížely (nevypořádaly ji) s odůvodněním, že se netýká subjektivních práv žalobce. Pokud by taková tvrzení žalobce uvedl, mohl by soud přezkoumat, zda správní orgány postupovaly správně, resp. zda jejich nesprávný postup mohl ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce však žádnou takovou svou konkrétní námitku, pominutou správními orgány, v žalobě neidentifikoval. Předmětem soudního přezkumu není akademické vyjádření k správnosti právní argumentace správních orgánů, pokud žalobce v žalobě konkrétně neurčí, jaké jejich právní posouzení, které mělo vliv na výrok rozhodnutí, a proč mohlo způsobit nezákonnost správního rozhodnutí.
51. Žalobce mohl brojit proti správnosti konkrétních, dostatečně odůvodněných, závěrů žalovaného o limitech námitek žalobce. Například na str. 34 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: „*Dále stavební úřad uvedl, že většina námitek, které konkrétně specifikoval (jednalo se o absenci závazného stanoviska Odboru životního prostředí, souhlas s odnětím půdy ze ZPF, nedodržení minimální vzdálenosti podzemní části navrhovaného stavebního záměru od pozemku parc.č. Xi k.ú. X a právní kvalifikaci druhu posuzovaného stavebního záměru) se*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

*netýkala přímého dotčení spoluvlastnických práv odvolatele a byla koncipována nad rámec zákonné úpravy ustanovení § 94n odst. 3 stavebního zákona. Byť byly ze strany stavebního úřadu v souladu se zákonnou úpravou vyhodnoceny jako nelegitimní, byly i přesto řádně a přesvědčivě nad rámec zákona vypořádány, což je patrné při nahlédnutí do odůvodnění napadeného rozhodnutí strany 14 až 30.“ Žalobce proti odůvodnění závěru žalovaného v žalobě nevznnesl žádné konkrétní právní či skutkové výhrady (pozn. soudu: nedodržení minimální vzdálenosti, o níž se žalovaný zmínil v právě citované pasáži napadeného rozhodnutí, se týkala odstupu od pozemku parc. č. Xi, tedy nikoli pozemků vlastněných žalobcem). Soud opakuje, jak již výše uvedl při rekapitulaci relevantní právní úpravy a judikatury, že stavební úřad nepochybně byl povinen posoudit námitky souseda na základě veřejnoprávních předpisů (příp. i podle předpisů občanskoprávních, pokud má námitka soukromoprávní povahu - týká se imisí), ale jen tehdy (a jindy ne), pokud mohlo být namítanými skutečnostmi přímo dotčeno věcné právo souseda k pozemku nebo stavbě (viz § 94n odst. 3 stavebního zákona). Vlastnictví nemovitosti sousedící s posuzovaným záměrem nepředstavuje právo souseda namítat a tomu odpovídající povinnost správního orgánu posoudit *jakoukoli* otázku související s posuzovaným záměrem, nýbrž jen tu, která se může ve výsledku negativně projevit na výkonu věcných práv souseda.*

Odstupy

52. V bodě 7 odst. II žaloby namítl žalobce, že správní orgány vycházely z chybných údajů při stanovování odstupových vzdáleností, jelikož stavební úřad v prvoinstančním rozhodnutí uvedl, že podle projektové dokumentace má stavbu C2 od pozemku žalobce parc. č. Xm dělit vzdálenost 5,885 m a od stavby žalobce na pozemku parc. č. Xl vzdálenost 17,9 m. Podle žalobce měly být podle § 25 odst. 8 vyhlášky č. 501 tyto vzdálenosti navázány na hranice teras domů C2 a C3, vyznačených v situačním výkresu projektové dokumentace růžovým šrafováním, a nikoli na hranice pláště stavby, tudíž byly podle žalobce vzdálenosti kratší. Ze situačního výkresu dále nebylo podle žalobce zřejmé, jakou šířku předmětné terasy mají, a nelze proto jednoznačně určit, v jaké vzdálenosti se nacházejí od hranice pozemku žalobce, resp. od jeho stavby, a ověřit tak splnění § 25 vyhlášky č. 501.
53. Žalobce žádné nedostatky umístění záměru podle projektové dokumentace ve vztahu k odstupu od svých nemovitostí v řízení před stavebním úřadem nenamítal a žádnými nadměrnými imisemi v souvislosti s odstupem záměru od svých nemovitostí neargumentoval. Tudíž stavební úřad při posouzení této (neexistující) námitky nemohl pochybit.
54. Výrok I prvoinstančního rozhodnutí umístil přízemí domu C2 od hranice s pozemkem žalobce nejméně ve vzdálenosti 5,885 m a od domu žalobce nejméně ve vzdálenosti 17,9 m s tím, že jde o vzdálenosti mezi vnějšími povrchy stěn v 1.NP.
55. Soud zjistil, že tuto námitku žalobce uplatnil až v odvolání.
56. Soud výše podrobně popsal, že žalovaný na str. 6 a 24 až 26 napadeného rozhodnutí tuto odvolací námitku vyvrátil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2016, č. j. 1 As 63/2016-45, a argumentací, že podle § 25 odst. 2 a 8 vyhlášky č. 501 musí být mezi rodinnými domy odstup nejméně 7 m a nesmí být umístěny blíže než 2 m od společných hranic pozemků, kdy odstupy a vzdálenosti se měří na nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy obvodových stěn, balkonů, lodžii, teras, dále od hranic pozemků a okraje vozovky pozemní komunikace. Žalovaný vysvětlil, že zpevněné plochy teras nemají žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

obvodové stěny, proto byly pro určení odstupů irelevantní a rozhodující byla hranice pláště (obvodové stěny) stavby.

57. Žalobce na takové srozumitelné a logické vypořádání své odvolací námitky reagoval tím, že svou odvolací námitku v podstatě doslovně přepsal do žaloby (šlo o bod 2 odvolání). Žalovaný námitku žalobce vyvrátil odkazem na právní regulaci a judikaturu, osvědčující, že se žalobce mylí, protože terasy nemají obvodové stěny a jde jen o zpevněné plochy. Námitka žalobce byla tedy posouzena dostatečně a žalobce mohl proti správnosti jejího posouzení brojit v žalobě, to však neučinil a jen odvolací námitku do žaloby přepsal. Jelikož žalobce závěry žalovaného vyvracející důvodnost odvolací námitky v žalobě nespороval, nemohl je soud věcně přezkoumávat a odkazuje na ně jako na důvod neopodstatněnosti žalobní námitky nezákonnosti.
58. Námitka nepřezkoumatelnosti nemohla být důvodná již jen proto, že žalobce měl odstupy stanovené správními orgány za stanovené *nesprávně* a brojil proti způsobu jejich určení, což samo o sobě vylučuje, že by odstupy byly posouzeny nepřezkoumatelně. Navíc, jak soud výše vyložil, správní orgány obou stupňů jasně vyložily, jak k údajům o odstupech došly, kdy jejich úvahy byly rozhodně přezkoumatelné (ale žalobce se jejich věcného přezkumu nedomáhal, zcela je pomíjel a nijak je nezpochybňoval).
59. Soud dodává, že jsou-li terasy jako zpevněné plochy bez obvodových stěn irelevantní pro určení odstupů, pak je samozřejmě pro odstupy bezvýznamná i jejich šířka. Obiter dictum: Z údajů výkresů C.2 a C.3, které jsou součástí projektové dokumentace, je zřejmé, že nejbližší obvodová stěna domu žalobce je od nejbližších obvodových stěn domů C1, C2 i C3 nepochybně vzdálena více než 7 m, přičemž jen vzdálenost mezi nejbližší obvodovou stěnou nejbližšího domu C2 je od hranice pozemku žalobce vzdálena přes 5 m. Odstupy popsané stavebním úřadem v prvoinstančním rozhodnutí tedy odpovídají projektové dokumentaci.
60. Žalobce dále v bodě 7 odst. II žaloby uvedl, že v důsledku nezjištění vzdálenosti mezi zpevněnými terasami záměru a pozemkem a domem žalobce „nelze vyloučit vznikání imisí hlukem a pohledem z předmětných teras a jejich pronikání na pozemek žalobce“ a že se správní orgány nevypořádaly s jeho námitkami ohledně vznikání imisí.
61. Žalobní námitka byla poněkud nesrozumitelná, zejména pro svou obecnost.
62. Žalobce v řízení před stavebním úřadem žádnou námitku vztahující se k imisím nevznosl. Stavební úřad v prvoinstančním rozhodnutí k posouzení účinků budoucího užívání ve smyslu § 94o odst. 3 stavebního zákona na str. 11 prvoinstančního rozhodnutí uvedl, že pronikání hluku a pohledu od navržených staveb na sousední pozemky a stavby bude minimální vzhledem k odstupovým vzdálenostem, které převyšují požadavky vyhlášky č. 501 a všechny imise hluku a pohledu nebudou nad míru přiměřenou poměrům. Na str. 22 prvoinstančního rozhodnutí stavební úřad uvedl, že dům žalobce je od domu C2 vzdálen 17,9 m, kdy stávající stromy mezi jeho domy vytváří přirozenou bariéru, která bude eliminovat a hlukové imise z teras záměru.
63. Ani v odvolání žalobce nevznosl žádné námitky propojující odstup záměru od jeho nemovitostí s hlukovými nebo pohledovými imisemi. Žalobce sice tvrdil zvýšení hluku, avšak dovozoval ho z nezákonnosti Rozhodnutí o Výjimce, resp. počtu staveb záměru (počtu jeho bytových jednotek) – nikdy se nezmněl o tom, že by se obával nadměrných imisí hluku a pohledů v důsledku odstupu záměru od *jeho* nemovitostí. Žalobce v odvolání

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nesporoval závěry stavebního úřadu, že k nadměrnému pronikání hluku a pohledu nebude vzhledem k nadlimitním odstupovým vzdálenostem a konkrétnímu charakteru pozemků docházet.

64. Žalovaný proto postupoval správně, když popsanou odvolací námitku imisí vypořádal na str. 23 napadeného rozhodnutí tak, že vzhledem ke zrušení Rozhodnutí o výjimce, jehož nezákonnost žalobce namítal a výjimku uváděl jako příčinu imisí, je námitka bezpředmětná. K namítanému dalšímu zahušťování území záměrem žalovaný odkázal na kladné závazné stanovisko orgánu územního plánování, v jehož kompetenci je posouzení hustoty zastavěnosti dané lokality dle Územního plánu Plzeň. S tímto jasným a přezkoumatelným vypořádáním žalobce v žalobě nijak nepolemizoval. Námitka žalobce byla tedy posouzena dostatečně a žalobce mohl v žalobě proti správnosti jejího posouzení správnými orgány brojit v žalobě. To však neučinil. Jelikož žalobce závěry žalovaného vyvracející důvodnost odvolací námítky v žalobě nesporeoval, nemohl je soud věcně přezkoumávat a odkazuje na ně jako na důvod neopodstatněnosti žalobní námítky nezákonnosti. Soud tedy nepřisvědčil žalobní námitce, že se správní orgány nevypořádaly s námitkami žalobce *ohledně vznikání imisí*.
65. Soud dodává, že nejenže žalobní námitka neodpovídala námitkové činnosti žalobce v řízení před stavebním úřadem a žalovaným, ale sama o sobě neměla potenciál odůvodnit závěr nezákonnosti napadeného rozhodnutí: Žalobce totiž jen nekonkrétně tvrdil, že *nelze vyloučit vznikání imisí hlukem a pohledem z předmětných teras a jejich pronikání na jeho pozemek* – netvrdil tedy, že záměr, jeho dokumentace, způsob jeho provádění nebo užívání negativně zasáhne jeho věcná práva. Citoval-li žalobce v této žalobní pasáži dva rozsudky kasačního soudu a odkázal-li na dva další, nijak nevysvětlil, jak mají jeho obecné žalobní námítky podporovat. Mířil-li žalobce svými judikaturními odkazy k tomu, že správní orgány měly jeho soukromoprávní námítky imisí posuzovat podle občanskoprávních předpisů, pominul, že žádné takové námítky v řízení před stavebním úřadem včas nevznikly.

Likvidace srážkových vod

66. Podstatou tohoto okruhu žalobních námítek bylo tvrzení žalobce, že správní orgány dospěly k nesprávnému závěru, že je záměr splňuje podmínky pro jeho povolení podle § 94o odst. 1 stavebního zákona, přestože v námitce č. 3 a 7 před stavebním úřadem žalobce namítl, že vsakovací systém není v souladu s Normou a že bude docházet k protékání vody z akumulární nádrže skrz drenážní trubku na pozemek žalobce.
67. Celek prvoinstančního a napadeného rozhodnutí stál na tom, že nejsou dány důvodné pochybnosti o tom, že by dešťová voda vzniklá dopadem na stavbu (záměr) mohla vnikat na pozemek žalobce, a proti námitkám žalobce vystavěl naprosto jasnou argumentaci:

A) Srážkové vody vzniklé dopadem atmosférických srážek na stavbu

Tyto dešťové vody budou svedeny do podzemní akumulární nádrže o objemu 20 m³ umístěné v rohu severovýchodní části pozemku parc. č. Xa v podzemní části domu C3 a z ní následně využity pro splachování záchodů a zalévání zeleně. Podle přezkoumatelných výpočtů zahrnutých v projektové dokumentaci by spotřeba užitkové vody měla přesahovat v Nádrži akumulovanou dešťovou vodu. Kapacita Nádrže je dostatečná pro akumulaci standardního objemu srážek. Dešťové vody ze zpevněné plochy vjezdu do 1.PP budou svedeny přes čerpací jímku a revizní šachtu dešťové kanalizace do Nádrže.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

V případě, kdy by extrémní srážky vedly k naplnění Nádrže, bude přebytek Nádrže sveden do podzemního Retenčního bloku umístěného pod přístupovým chodníkem, o objemu 80 m³, odkud se postupně vsákne do terénu. Správní orgány ověřily výpočty obsažené v projektové dokumentaci (část D.1.4) a zjistily, že čtyřnásobně naddimenzovaná kapacita Retenčního bloku je dostatečná pro zlikvidování srážkové vody vsakem. Objem Retenčního bloku je tak dostatečný pro vsak extrémních srážek. Pronikání vody z Retenčního bloku na pozemek žalobce je vyloučeno vzhledem k tomu, že je Retenční blok umístěn před domy C1-C3 mezi záměrem a komunikací Ke Kačí louži (ve východní části pozemků parc. č. Xa, Xb a Xc, nikoli na hranici s pozemkem žalobce). Pozemky žalobce tak od Retenčního bloku odděluje celá šíře stavbou dotčených pozemků a celá stavba domů C1-C3. Bezpečnost zvoleného způsobu likvidace dešťových vod byla ověřena u sousedních objektů rodinných řadových domů D1-D2 geologickým průzkumem o vsakování srážkových vod vsakovací zkouškou v místě retenčně infiltračního šterkového bloku plošného typu, která navíc nezohledňovala skutečnost, že šterkovému bloku předchází akumulací nádrž. Dešťové vody z přístupového chodníku budou částečně svedeny na parkovací plochy ze zatravnovací dlažby a částečně do zeleně, odkud se přirozeně vsáknou do terénu.

B) Srážkové vody vzniklé dopadem atmosférických srážek na zelené plochy

K likvidaci dešťových vod vzniklých dopadem na zelené plochy záměru bude na hranici s pozemkem žalobce provedena opěrná zeď nižší než 1 m, u jejíž paty bude položena drenážní trubka zaústěná přes šachtu do Nádrže, která nebude propojena na pozemek žalobce. Toto řešení nevyžaduje z hlediska stavebního zákona žádný veřejnoprávní titul.

C) Srovnání stavu před a po provedení záměru

Stávající nezastavěné pozemky absorbují veškerou dešťovou vodu, která se vsákne a má možnost po spádu prosakovat na pozemek žalobce. Provedením záměru dojde vůči sousedům ke zlepšení situace, neboť se pozemky zastaví domy, a dešťová voda ze zastavěné plochy nebude likvidována dosavadním zásakem, nýbrž bude odváděna do Nádrže, příp. Retenčního bloku umístěného na tak vzdáleném místě od pozemku žalobce, že je vyloučeno, aby se vsakování z Retenčního bloku jakkoli dotklo pozemku žalobce.

D) Posouzení námitek žalobce

Správní orgány ověřily výpočty obsažené v projektové dokumentaci (část D.1.4) a s odkazem na doporučení zajištěného inženýrskogeologického průzkumu dospěly k závěru, že zvolené řešení likvidace dešťových vod zaručuje, že dešťové vody nebudou pronikat na pozemek žalobce. Námitky likvidace dešťových vod u jiných objektů nejsou relevantní, protože zde je dešťová voda likvidována jinak než v záměru. Regulace § 20 odst. 5 a § 21 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 501 se nepoužijí, neboť srážkové vody ze střech a teras ve 2. NP všech objektů budou odváděny do Nádrže a následně používány pro zalévání a splachování záchodů. Záměr splňuje i požadovaný poměr části pozemku schopné vsakování dešťové vody k celkové výměře. Zvolený způsob likvidace dešťových vod byl odsouhlasen na základě předložené projektové dokumentace odborem životního prostředí Magistrátu města Plzně dne 17. 3. 2022 pod č. j. MMP/066817/22, a VODÁRNOU PLZEŇ a.s. dne 19. 4. 2022 pod sp. zn. MMP/061261/22. Norma není pro posouzení věci relevantní, protože na ni žádný právní předpis ve vztahu ke vsakovacím zařízením na odvod srážkových vod bez napojení na kanalizaci neodkazuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

68. Správní orgány tedy přezkoumatelně odůvodnily, proč řešení likvidace srážkových vod splňuje podmínky dle § 94o odst. 1 stavebního zákona, proč toto řešení nereguluje Norma a proč nebude docházet ke vnikání dešťové vody na pozemek žalobce. Aby mohl být žalobce s žalobními námitkami procesně úspěšný, musel by závěry správních orgánů přípustnými procesními prostředky věrohodně nejméně důvodně zpochybnit. Nemůže být sporu o tom, že ověření naplnění podmínek dle § 94o odst. 1 stavebního zákona bylo na správních orgánech, kdy žalobcovo oprávnění sporovat závěry správních orgánů bylo omezeno na ty závěry, jejichž nesprávnost se mohla negativně dotknout věcných práv žalobce.
69. V první řadě soud uvádí, že žalobní námitky nemohly být důvodné již jen proto, že žalobce v žalobce nespороval řádně odůvodněný závěr správních orgánů, že důsledkem záměru bude zlepšení likvidace srážkových vod vzniklých dopadem na pozemky záměru, tedy omezení vnikání dešťových vod z pozemků záměru na pozemek žalobce. Správní orgány logicky vysvětlily, že změna způsobu likvidace srážek z pozemků záměru nemůže vést k tomu, že by na pozemek žalobce vnikalo více dešťové vody než dosud. Aktuálně totiž mohou srážky vnikat na pozemek žalobce bez omezení, kdy po provedení záměru budou srážky vzniklé dopadem na stavby záměru akumulovány a využity, a kdyby kapacita Nádrže (jen) v případě extrémních srážek nestačila, bude tento přebytek řešen vsakováním na takovém místě, z něhož je vyloučeno, aby voda dotekla na pozemek žalobce. Pokud jde o srážky na zelené plochy pozemků záměru, správní orgány akcentovaly, že v případě opěrné zdi atd. nejde o stavby, které by vyžadovaly veřejnoprávní povolení. Nad rámec svých povinností však správní orgány vysvětlily, že i toto řešení by se žalobcových věcných práv nemělo negativně dotknout.
70. Žalobce žádný z těchto závěrů v žalobě nespороval, a proto již samotné tyto závěry, které soud může pro žalobní pasivitu žalobce převzít, bez dalšího vyvracejí celý žalobní bod. Popsané závěry totiž znamenají, že žalobce nemohl být záměrem negativně dotčen na svých věcných právech a k jeho námitkám správní orgány nemusely přihlížet. Proto správní orgány nemusely námitky žalobce věcně vypořádávat, a proto tento žalobní bod nemusí věcně vypořádávat ani soud.
71. Ač by soud mohl na tomto místě při odůvodnění závěru o neopodstatněnosti tohoto žalobního bodu skončit, považuje za vhodné vysvětlit, proč žalobní námitky žalobce nebyly důvodné ani věcně.
72. Proti některým jednotlivým prvkům logické a přesvědčivé argumentace správních orgánů, jimiž odůvodnily závěr o neopodstatněnosti námitek žalobce, brojil žalobce následovně.
73. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce namítal, že správní orgány věc nesprávně právně posoudily, pokud nepoužily Normu. V bodě 2 odst. II žaloby žalobce připustil, že Norma není právně závazná, ale měl za to, že měla být pro posouzení záměru použita, protože stanovuje hlavní zásady pro navrhování, výstavbu a následný provoz povrchových a podzemních vsakovacích zařízení tak, aby vsakovací zařízení odpovídala § 6 odst. 4 vyhlášky č. 268, § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501 a § 5 odst. 3 vodního zákona. Pokud stavebník nedodrží stanovenou Normu, není podle žalobce vyloučeno ohrožení okolních staveb pronikáním vody.
74. Jak bylo uvedeno výše, žalovaný dospěl k závěru, že pro záměr není Norma relevantní, protože na ni žádný právní předpis ve vztahu ke vsakovacím zařízením na odvod srážkových vod bez napojení na kanalizaci neodkazuje. Žalovaný konstatoval, že Retenční

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

blok, sloužící pouze jako pojistka v případě extrémních přívalových srážek, není napojen na kanalizaci, tudíž povolení tohoto vsakovacího zařízení není Normou regulováno.

75. Pokud žalobce v žalobě citoval § 6 odst. 4 vyhlášky č. 268, nebylo soudu zřejmé, jak měl podporovat žalobní argumentaci, že byly správní orgány povinny pro posouzení žádosti stavebníka aplikovat Normu. Soud aprobejuje posouzení žalovaného na str. 39 napadeného rozhodnutí: „*Výslovný požadavek na dodržení normových hodnot zde ovšem zakotven není.*“ Ani § 5 odst. 3 vodního zákona a § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501, citované žalobcem v žalobě, nestanoví, že by bylo nutno v posuzované věci použít Normu.
76. Soud shrnuje, že žalovaný vysvětlil, že bez konkrétního odkazu obecně závazného právního předpisu na technickou normu není taková norma obecně právně závazná. Tento závěr ostatně vyplývá z ustálené judikatury správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 7 As 114/2017-92, bod 22). S tím žalobce nepolemizoval, ale argumentoval tím, že použitelnost Normy v posuzované věci vyplývá ze třech ustanovení obecně závazných předpisů. Žalobcem označené předpisy však žádný výslovný odkaz na Normu neobsahují. Žalobní námitky tak nebyly důvodné. Mínil-li žalobce nezdůvodněným odkazem na § 94n odst. 4 stavebního zákona podpořit závaznost Normy v posuzované věci, uvádí soud, že toto zákonné ustanovení nepředstavuje příkaz správním orgánům aplikovat všechny technické normy. Nezákonnost napadeného rozhodnutí proto nemohlo způsobit to, že žalovaný právně posoudil žádost stavebníka bez použití Normy.
77. Další okruh žalobních námitek se týkal OV (viz body 3 a 4 odst. II žaloby).
78. Žalobní námitka směřující proti opožděnosti důkazního návrhu žalobce v odvolacím řízení na OV vzhledem ke koncentrační zásadě dle § 82 odst. 4 správního řádu byla mimoběžná.
79. Jak již soud výše uvedl při rekapitulaci obsahu napadeného rozhodnutí, žalovaný sice považoval důkazní návrh žalobce za opožděný, avšak měl za to, že k němu nelze nepřihlížet vzhledem k povinnosti podle § 3 správního řádu zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz str. 35 napadeného rozhodnutí). S ohledem na zásadu materiální pravdy tedy žalovaný k OV přihlížel, nepominul ho a posoudil ho (viz str. 36 napadeného rozhodnutí). Žalobci tedy nic nebránilo správnost posouzení OV ze strany žalovaného žalobou sporovat. Jinak řečeno, aplikace koncentrační zásady se na výroku napadeného rozhodnutí nijak neprojevila, nešlo o důvod rozhodnutí, a proto námitka nesprávnosti jejího užití nemohla být opodstatněná a nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.
80. Soud připomíná, že podle § 50 odst. 4 správního řádu byl žalovaný oprávněn samostatně OV hodnotit. Žalovaný závěry předloženého OV pečlivě posoudil a na str. 36 až 39 napadeného rozhodnutí srozumitelně a přezkoumatelně uvedl výsledky svého hodnocení, které lze shrnout takto:
- a) OV vychází z odlišného řešení likvidace dešťových vod (vsakovací jímky), než který zvolila projektová dokumentace záměru
 - b) zvolené řešení není s to dotknout se negativně práv žalobce, neboť aktuálně je dešťová voda z nezastavěných pozemků likvidována jen vsakem, však záměrem bude voda ze zastavěných ploch odváděna jinam

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

- c) OV vychází z projektové dokumentace z ledna 2020, o níž správní orgány nerozhodovaly – podkladem jejich rozhodnutí byla projektová dokumentace z 5/2021 zahrnující část D.1.4. řešící likvidaci dešťových vod
 - d) vsakovací zkoušky řešily jiný způsob likvidace dešťových vod, který nezahrnoval Nádrž s následným využitím vody v ní
 - e) OV sporuje přezkoumatelnost použitého koeficientu vsaku, ač jej ve svých výpočtem bez dalšího samo aplikuje
 - f) OV vychází z nepřezkoumatelného údaje o asfaltových a betonových plochách, dlažbách se zálivkou spár
 - g) OV vychází z umístění vsakovacího objektu v rozporu s projektovou dokumentací
 - h) OV vychází z nezávazné Normy.
81. Proti rekapitulovanému posouzení OV ze strany žalovaného namítl žalobce v posledním odstavci bodu 4 odst. II žaloby výlučně toto: Správní orgány při ohledání na místě na rozdíl od znalce nezjistily aktuální místní poměry. Správní orgány nesměly bez jakéhokoli protidůkazu posoudit závěr OV o nesprávnosti projektové dokumentace jako nesprávný, jelikož je znalec odborník ve svém oboru. Pro závěr o nesprávnosti závěrů OV nepostačí odkaz na (dle OV vadnou) projektovou dokumentaci, již správní orgány nekriticky přijaly.
82. Žalovaný zcela jasně v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč má za to, že zvolený způsob likvidace srážkových vod nemůže negativně dotknout věcných práv žalobce a proč nebyly závěry OV způsobilé zavdat pochybnosti o vyhovujícím způsobu likvidace srážkových vod zvoleném projektovou dokumentací. Žalobce proti těmto naprosto konkrétním důvodům posouzení OV ze strany žalovaného v žalobě nenabídl žádnou konkrétní argumentaci, která by závěry žalovaného zpochybňovala. Soud proto neměl důvod závěry žalovaného věcně přezkoumávat.
83. Žalobce neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti zjiitelné při ohledání na místě závěry žalovaného vyvracejí, tudíž je jeho konstatování, že správní orgány při ohledání na místě na rozdíl od znalce nezjistily aktuální místní poměry, nezpůsobilé ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí (posouzení OV ze strany žalovaného). Žalobce se mýlí, pokud má za to, že žalovaný nesměl samostatně závěry OV hodnotit, to bylo naopak jeho povinností. Závěry OV žalovaný neodmítl *bez jakéhokoli protidůkazu*, nýbrž přezkoumatelně vysvětlil, že závěry OV nejsou věrohodné z mnoha výše uvedených důvodů, např. vzhledem k tomu, že OV vychází z nezávazné Normy nebo že OV vychází z nepřezkoumatelných údajů nebo údajů, které neodpovídají projektové dokumentaci záměru. A žalovaný měl posuzovat právě a jen soulad projektové dokumentace s předpisy a podklady, tudíž případné závěry OV dovozené z údajů, které projektovou dokumentaci neodpovídají, aniž by bylo osvědčeno, že projektová dokumentace je v rozporu se skutečným stavem, nemohou bez dalšího obstát. To vše bez ohledu na to, že OV bylo zpracováno odborníkem. Není pravdou, že by správní orgány projektovou dokumentaci nekriticky přijaly, naopak ji vzhledem k námitkám, pokud jde o způsob řešení likvidace dešťových vod, pečlivě posoudily. Pokud však takto dospěly k přezkoumatelným závěrům, že projektová dokumentace vychází ze skutečných údajů a navrhované řešení vyhovuje předpisům i podkladům, bylo na žalobci, aby důvody jejich konkrétního

posouzení sporoval. To však žalobce neučinil a v podstatě se jen odvolával na odbornost zpracovatele OV.

84. Žalobce v prvních pěti odstavcích bodu 4 odst. II žaloby namítl ve vztahu k OV tři skutečnosti. Již jen z důvodu, že žalobce v žalobě nespороval žádný z důvodů, pro něž žalovaný neměl závěry OV za věrohodné (zejména proto, že OV nevycházelo z projektové dokumentace záměru), nemohly námitky žalobce vést k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí.
85. Zaprvé žalobce uvedl, že OV prokazuje, že napadené a prvoinstanční rozhodnutí počítá v rozporu s projektovou dokumentací s likvidací dešťových vod z plochy teras stavby. To podle žalobce osvědčuje zjevný nesoulad napadeného rozhodnutí s projektovou dokumentací, a tedy se skutečným, resp. očekávaným stavem. Žalobce neodkázal ani na konkrétní údaj projektové dokumentace, ani na konkrétní pasáž správních rozhodnutí, ani na konkrétní závěry OV. Žalobce tuto námitku v celém správním řízení neuplatnil.
86. Soud nepovažoval za nutné seznamovat se s projektovou dokumentací, zjištěními správních orgánů ani OV, neboť pro závěr o nedůvodnosti této žalobní námítce toho není zapotřebí. Žalobce totiž svou žalobní námitku formuloval tak, že správní orgány povolily stavebníkovi svést dešťovou vodu z teras, ač o to stavebník projektovou dokumentací nežádal. Jinými slovy, žalobci vadilo, že napadeným rozhodnutím bylo stavebníkovi povoleno (uloženo) svádět dešťovou vodu z teras, přestože stavebník projektovou dokumentací vodu z teras neplánuje likvidovat. Soud nebyl povinen za žalobce jeho námitku domýšlet, ani ji konfrontovat ze závěrů OV, protože šlo o skutkové tvrzení žalobce, které mohlo být prostřednictvím OV jen nanejvýš osvědčováno.
87. Tato případně existující vada napadeného rozhodnutí se nemohla negativně dotknout žalobcových věcných práv. Způsob likvidace dešťových vod svodem do Nádrže s následným využitím, příp. svodem případného přebytku do Retenčního bloku, který už jen vzhledem ke svému umístění nemůže vést k pronikání vody na pozemky žalobce, byl výše opakovaně popsán. Žalobce neuvedl, proč by ho svod vody z teras do Nádrže nebo takové její nesvedení mohlo poškodit. Bude-li voda svedena do Nádrže, žalobce nepředložil žádná tvrzení vyvracející logiku správních orgánů, že vzhledem k umístění Nádrže i Retenčního bloku se žalobce jejich případné přeplnění nemůže týkat. Nebude-li voda svedena do Nádrže, žalobce též netvrdil žádnou skutkovou verzi reality, jak by tato voda mohla proniknout až na jeho pozemky, a zřejmě ze spisu to není. Jinak řečeno, i kdyby měl žalobce pravdu a napadené rozhodnutí touto vadou trpělo, nijak to nezpochybňovalo závěr správních orgánů, že zvolené řešení není s to dotknout se negativně práv žalobce, neboť aktuálně je dešťová voda z nezastavěných pozemků likvidována jen vsakem, však záměrem bude voda ze zastavěných ploch odváděna jinam.
88. Mínil-li žalobce „počítáním“ v uvedené žalobní námitce (ač to tam srozumitelně neuvedl) to, že ve výpočtu potřebné kapacity Nádrže a Retenčního bloku byla pominuta dešťová voda z teras stavby, nesplňuje tato námitka nutnou míru konkrétnosti. Žalobce netvrdil konkrétní vady výpočtu – který ze vstupních údajů je chybný a proč, příp. proč je výpočet se správnými vstupními údaji chybný ve svém výsledku. Nebylo na soudu, aby výpočty vyhledával a bez konkrétní argumentace žalobce přezkoumával. Soud poznamenává, že osoba zúčastněná na řízení 2) byla jiného názoru než žalobce, neboť na str. 10 svého podání ze dne 25. 2. 2024 (manželka žalobce) uvedla, že „[d]o *balance* užitkové dešťové vody na straně přítoku je počítána plocha střech, **teras** a příjezdové komunikace (...)“.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

89. Zadruhé žalobce uvedl, že podle OV bude *při návrhové srážkové události docházet ke zpětnému zatápní potrubí, s čímž projektová dokumentace vůbec nepočítá. Proto nelze vyloučit, že by vlivem takových srážek mohlo docházet k vytékání dešťových vod na povrch stavebních pozemků a následně pak vlivem gravitace k zatopení pozemku žalobce, jelikož pozemek žalobce se nachází pod úrovní stavebních pozemků.*
90. Soud postupoval stejně jako v případě předchozí námitky a námitku posoudil jako nedůvodnou. I v tomto případě šlo o údajnou vadu projektové dokumentace, kterou žalobce v řízení před stavebním úřadem vůbec neuplatnil. Soud nebyl povinen za žalobce jeho námitku domýšlet, ani ji konfrontovat ze závěry OV, protože šlo o skutkové tvrzení žalobce, které mohlo být prostřednictvím OV jen nanejvýš osvědčováno. Z formulace žalobní námitky nevyplývají důvodné pochybnosti o správnosti závěrů správních orgánů o vyhovujícím řešení likvidace dešťových vod. Žalobce neuvedl, proč by mělo k zpětnému zatápní potrubí docházet, a pokud by k němu mělo docházet, proč by se to mělo dotknout jeho pozemků. Nestačí, že pozemky žalobce s pozemky záměru sousedí a jsou umístěny níž, ale pro obavu z průniku vod je nutno tvrdit konkrétní skutkový děj, z něhož by bylo možno obavu dovodit (tj. v jakém konkrétním potrubí a proč by měla proudit voda obráceným směrem, a jaký by byl její další pohyb, resp. kde by se měla podle žalobce dostat na povrch), že by se taková voda mohla ocitnout na pozemku žalobce. Žalobcovo obecné tvrzení, že *nelze vyloučit, že by vlivem takových srážek mohlo docházet k vytékání dešťových vod na povrch stavebních pozemků a následně pak vlivem gravitace k zatopení pozemku žalobce*, nezavdává důvod k pochybnostem o závěrech správních orgánů, že zvolené řešení není s to dotknout se negativně práv žalobce. Soud poznamenává, že osoba zúčastněná na řízení 2) na str. 11 svého podání ze dne 25. 2. 2024 (manželka žalobce) naopak vyjádřila obavu, že záměrem dojde k vybudování „[n]epropustného předělu mezi infiltračním zařízením a většinou zelené plochy vhodné k zasakování (...)“.
91. Zatřetí žalobce namítl, že je v OV uvedeno, že podle prvoinstančního rozhodnutí bude postavena na hranici s pozemkem žalobce opěrná zeď z betonových tvárnic, u jejíž paty bude položena drenážní trubka zaústěná do akumulární nádrže. Z projektové dokumentace však není zřejmé polohové (výškové) umístění tohoto drenážního potrubí, a proto dle OV není možné potvrdit, že voda z drenážního potrubí bude proudit skutečně směrem do akumulární nádrže a nikoliv směrem z akumulární nádrže do drenážního potrubí, což by znamenalo, že by voda vlivem gravitace vtékala na pozemek žalobce. Z výškového umístění akumulární nádrže a drenážní trubky podle žalobce vyplývá, že voda nepoteče do akumulární nádrže, nýbrž z ní na pozemek žalobce.
92. Soudu pro závěr o nedůvodnosti této námitky opět nepotřeboval ani OV ani projektovou dokumentaci, neboť žalobce v žalobě nebrojil proti závěru správních orgánů, že opěrná zeď s drenážní trubkou nevyžaduje z hlediska stavebního zákona žádný veřejnoprávní titul. To znamená, že zeď nebyla předmětem napadeného rozhodnutí a nezákonnost napadeného rozhodnutí nemohly atakovat skutečnosti s touto zdí související. Pokud napadeným rozhodnutím nebyla opěrná zeď s drenážním potrubím povolena, nemůže se v tomto směru žalobce negativně napadené rozhodnutí dotknout. Obiter dictum soud uvádí, že žalobce vůbec nijak v žalobě nespороval, že drenážní trubka bude zaústěna nejprve do šachty a nikoli Nádrže (viz závěr správních orgánů B výše), což celou žalobní námitku vyvrací.

93. V bodě 5 odst. II žaloby žalobce navrhl provést jako důkaz ZP a uvedl zde závěry znalce ze ZP.
94. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce předložil v průběhu odvolacího řízení OV a nyní v soudním řízení správním k důkazu navrhuje ZP ke stejným otázkám od stejného znalce.
95. Podle § 77 s. ř. s. může soud v soudním řízení správním zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem. Ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. upravuje možnost soudu zopakovat a doplnit dokazování, kterou však nelze bez dalšího zaměnit za povinnost. Volba toho, jaké důkazy a zda vůbec budou v soudním řízení provedeny, závisí na rozhodnutí soudu, s ohledem na dostatečnost zjištění skutkového stavu v rámci řízení před správním orgánem. Pokud tedy soud např. dospěje k závěru, že provedení navrhovaných důkazů by, vzhledem k rozsahu skutkových zjištění objasněných ve správním řízení nepřineslo žádné relevantní skutečnosti, není bez dalšího vadou řízení, pokud tyto důkazy při jednání neprovede. Správní soud tedy může na základě své úvahy rozhodnout o neprovedení navrhovaných důkazů, je však nutno zdůraznit, že v takové situaci je povinen svůj postup důkladně odůvodnit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, ze dne 31. 5. 2007, č. j. 2 Afs 105/2006-90, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 8 As 47/2005-104, ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 89, č. 618/2005 Sb. NSS).
96. Soud navržený znalecký posudek pro nadbytečnost k důkazu neprovedl, neboť shledal důkazy shromážděné ve správním spise v dostatečném rozsahu pro posouzení důvodnosti žalobních námitek, když žalovaný přezkoumatelně posoudil žalobcem předložené OV, ač k jeho předložení došlo až v rámci odvolací řízení. Žalovaný vyhodnotil závěry OV k otázkám, jimž se věnuje ZP, aniž by při tomto hodnocení k tíži žalobce dával OV nižší důkazní hodnotu jen proto, že nešlo o znalecký posudek, ale o odborné vyjádření znalce. Soud též přihlédl k tomu, že žalobce měl dostatečně dlouhou dobu přesahující jeden rok k tomu, aby znalecký posudek předložil v průběhu správního řízení. Přitom měl soud též za významné, že nezákonnost napadeného rozhodnutí by mohla v mezích žalobních námitek způsobit vada správního řízení spočívající v tom, že správní orgány v nedostatečném rozsahu zjistily skutkový stav potřebný pro své rozhodnutí. Jednak však žalobce takovou námitku v žalobě neuplatnil a jednak by takový závěr soudu vedl ke zrušení napadeného rozhodnutí a nebyl by důvodem pro doplňování dokazování.
97. Žalobní námitky žalobce soud nepřesvědčily o tom, že je napadené rozhodnutí nezákonné z těch důvodů, které žalobce vymezil v žalobě. Se závěry, na něž žalobce v žalobě odkázal ve vztahu k ZP, se vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí v dostatečné míře, a soud jeho závěry *v mezích žalobních námitek* přezkoumal. Pokud žalobce v žalobě uvedl závěry ZP, které skutkově v rámci správního řízení neuplatnil, nemohly vést k závěru k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Správním orgánům nelze vytýkat, že neposuzovaly otázky, které ze spisu nebyly zjevné a žalobce je ve správním řízení neuplatnil. Soud připomíná, že při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí musel vycházet ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Správnímu soudu nepřísluší posuzovat stav věci k datu soudního rozhodování. Těžiště dokazování má probíhat před správními orgány, přičemž není úlohou správních soudů provádět složitá dokazování a nahrazovat takto, co měl již před nimi učinit správní orgán. Soudní řízení správní není pokračováním správního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Úloha správního soudu je tak primárně přezkumná, v zásadě se nejedná o soud nalézací, byť je správní soud samozřejmě oprávněn v přiměřeném rozsahu doplnit dokazování provedené správním orgánem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 5 Afs 89/2013-29).

98. Námitku uvedenou v bodě 6 odst. II žaloby, týkající se rozporu projektové dokumentace s normou ČSN EN 1717, žalobce v celém správním řízení neuplatnil a správní orgány tedy nemohly pochybit tím, že se jí nezabývaly. Vzhledem k tomu, že soud posuzoval zákonnost napadeného rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1 s. ř. s., kdy k tomuto okamžiku žalobce uvedenou námitku neuplatnil a z podkladů rozhodnutí její naplnění nebylo zřejmé, nemohla vést námitka žalobce soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné proto, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav proto, že se namítaným rozparem nezabývaly.
99. Soud pro nadbytečnost neprovedl k důkazu dvě listiny navržené stavebníkem a založené na čl. 115, 116 a 125 soudního spisu (sdělení ČHÚ o ročních srážkách v Černicích ze dne 15. 1. 2024 a osvědčení o autorizaci Ing. J. M.), neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby. Roční úhrn srážek v dané lokalitě a autorizace nebyly otázkami, které by byly důvodem napadeného rozhodnutí, resp. které by žalobce přípustně sporoval ve správním řízení a v soudním řízení správním.
100. Soud shrnuje, že žalobce v žalobě nebrojil proti skutkovým a právním závěrům správních orgánů, které logicky a přezkoumatelně odůvodnily výroky správních rozhodnutí, příp. vyvracely námitky žalobce vznesené v průběhu správního řízení. Potencialita reálnosti žalobcem tvrzené obavy z pronikání dešťové vody na jeho pozemek právě a jen *v důsledku provedení posuzovaného záměru* nebyla osvědčena tak, aby byla způsobilá založit u správních orgánů pochybnosti, zda je projektovou dokumentací zvolené řešení likvidace dešťových vod vhodné. Ve vztahu k ostatním námitkám žalobce srozumitelně nevysvětlil, proč se ten který jím tvrzený nedostatek projektové dokumentace negativně projeví v jeho věcných právech. Přípustnost námitek vlastníka nemovitosti sousedící s umístěným záměrem je určena mírou dotčení právě a pouze *jeho* vlastnického, resp. jiného věcného práva k této sousední nemovitosti. Důvod jeho účastenství v konkrétním řízení determinuje však nejen rozsah jeho práv, která mohla být vydáním napadeného rozhodnutí dotčena, ale i rozsah toho, co je oprávněn namítat v žalobě a čím se mohl soud zabývat. Účastník řízení, namítající zkrácení svých veřejných subjektivních práv ve správním řízení, nemůže tím, že podá žalobu proti správnímu rozhodnutí, získat postavení dohlázeatele nad zákonností postupů a rozhodnutí správních orgánů. V řízení dle § 65 odst. 1 s. ř. s. soud neprovádí všeobecnou kontrolu zákonnosti rozhodování správních orgánů. Žalobce nemohl být v řízení procesně úspěšný, pokud své námitky směřoval proti projektové dokumentaci záměru a nikoli proti přezkoumatelně odůvodněným závěrům správních orgánů – správní soud totiž není třetí instancí správních orgánů.
101. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Posouzení podání žalovaného a osob zúčastněných na řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

102. Jelikož soud vyhověl procesnímu návrhu žalovaného a stavebníka, nepovažuje za potřebné se vyjadřovat k jejich podáním, jimiž své návrhy podporovali.
103. Soud se vyjádří jen k podání osoby zúčastněné na řízení 2) ze dne 25. 2. 2024, která navrhovala, aby soud žalobě žalobce vyhověl.
104. Soud předesílá, že osoba zúčastněná na řízení není podle § 34 odst. 3 s. ř. s. oprávněna rozhojňovat žalobní body, jakkoli s napadeným rozhodnutím správního orgánu stejně jako žalobce nesouhlasí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2022, č. j. 10 As 542/2021-99, č. 4346/2022 Sb. NSS). Pokud tedy osoba zúčastněná na řízení 2) identifikovala ve svém podání důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které žalobce v žalobě neuplatnil, soud k nim nemohl při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlížet, tudíž se k nim ani nevyjadřoval. Není přijatelné, aby osoba zúčastněná na řízení, jejíž podání nejsou omezena žádnou lhůtou, na rozdíl od lhůty pro podání žaloby limitující uplatnění žalobních bodů, v průběhu soudního řízení správního, časově i rozsahem a předmětem neomezeně, uplatnila důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí způsobilý vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, ač ho žalobce v žalobě neuvedl. Soud se dále nevyjadřoval k obecným tvrzením, které neberou v potaz důvody napadeného rozhodnutí.
105. Obava osoby zúčastněné na řízení 2), že záměr bude mít stejné řešení likvidace dešťové vody jako obdobný záměr objektů D1-D2, který byl předmětem soudního sporu u zdejšího soudu sp. zn. 77 A 56/2021, se s žalobními body uplatněnými žalobcem neprolnula. Průnik mezi žalobou a vyjádřením osoby zúčastněné na řízení 2) nevykazovala ani tvrzení vztahující se k situaci manželů Kordových a jim adresovaná korespondence (viz body II, III a V podání). Ani tvrzení provázená fotografiemi v bodě IV podání osoby zúčastněné na řízení 2) nenacházela svůj odraz v žalobě, a navíc se týkala stavu v listopadu 2023 až ledna 2024, tedy doby po vydání napadeného rozhodnutí, která byla pro rozhodnutí soudu podle § 75 odst. 1 s. ř. s. irelevantní.
106. V bodě V svého podání osoba zúčastněná na řízení 2) vytkla správním orgánům, že mezi prvoinstančním a napadeným rozhodnutím je následující rozpor: Podle prvoinstančního rozhodnutí má být u paty opěrné zdi položena drenážní trubka zaústěná do akumulací nádrže, čímž má být zamezeno stékání dešťové vody ze zelených ploch, není zde uložena povinnost zaústění přes šachtu či přečerpávací jímku a platí, že opěrné zdi do výšky 1 m nevyžadují žádný veřejnoprávní titul z hlediska stavebního zákona. Naproti tomu žalovaný bez změny výroku prvoinstančního rozhodnutí do odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že drenážní trubka bude zaústěná do akumulací nádrže přes šachtu (resp. čerpací jímku) a že drenážní trubka bude odvádět dešťové vody ze zelených ploch stavebního záměru. V prvoinstančním a napadeném rozhodnutí tedy není stavebníkovi uloženo přečerpávání dešťové vody z drenážního potrubí - je tam uvedeno jen, že drenážní trubka bude zaústěna, případně přes šachtu, do akumulací nádrže. Žádný z těchto argumentů osoby zúčastněné na řízení 2) však ani v zárodku žalobce neuplatnil v žalobě.
107. I následující tvrzení osoby zúčastněné na řízení 2) v bodech VI a VII jejího podání nijak nekorespondovala s žalobními body žalobce: Pokud podle žalovaného bude drenážní potrubí vyspádováno do přečerpávací šachty, umístěné před vjezdem do podzemních garáží u rodinného řadového domu C1, ze které je následně výtlačkem do výšky téměř 2 metrů pomocí ponorného čerpadla s plovákovým spínačem přečerpána dešťová voda do šachty, ze které je poté samospádem přes filtrační šachtu svedena do akumulací nádrže,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pak tato voda je pominuta ve výpočtu bilance užitkové dešťové vody. Ve výpočtu přítoku bylo vycházeno z hodnot srážek o 10 % nižších. Na straně odtoku je v bilanci užitkové vody počítáno s roční potřebou vody pro splachování záchodů, která pomíjí, že lidé chodí na záchod a splachují tak i mimo domov, protože se nezdržují doma nepřetržitě.

108. Tvrzení osoby zúčastněné na řízení 2), že vybudováním nepropustného předělu mezi infiltračním zařízením a většinou zelené plochy vhodné k zasakování odporuje podmínkám § 20 odst. 5 písm. c) bod 1 a § 21 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 501, jelikož zelené plochy v jeho severovýchodní části pozemku nebudou schopné vsakování dešťové vody z Retenčního bloku (viz bod VIII podání), nijak nerozvíjelo žalobní body žaloby, kdy žalobce naopak vyslovoval obavu, že zelené plochy *umožní* průtok dešťové vody na jeho pozemek, a žalobce rozporem s § 21 vyhlášky č. 501 (poměr vsakuschopné a celkové výměry pozemku) v žalobě vůbec neargumentoval.
109. Osoba zúčastněná na řízení na str. 2 svého podání uvedla, že chybí podklady technického řešení opěrné zdi a zejména výškové položení drenážní trubky. Totožnou námitku uplatnil žalobce v žalobě a soud ji vypořádal v bodě 92 odůvodnění tohoto rozsudku.
110. Pokud osoba zúčastněná na řízení 2) na str. 8 svého podání poukázala na to, že stavebníka nic nenutilo odvádět srážkové vody ze zelených ploch, ale pouze z ploch zastavěných nebo zpevněných dle § 20 odst. 5 vyhlášky č. 501, neporozuměl soud, jak má toto tvrzení podporovat žalobu.

VIII.

Náklady řízení

111. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS), a navíc se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal v podání ze dne 16. 1. 2024. Proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.
112. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s. ř. s. Osoby zúčastněné na řízení nemají na náhradu nákladů řízení právo, protože jim soud neuložil žádnou povinnost. Osoby zúčastněné na řízení ani nenavrhovaly přiznání práva na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. prosince 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.